

Η ηλικία της αβεβαιότητας

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύονται απολύτως οι άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία
Σειρά Andrea Camilleri — 20

Αντρέα Καμιλλέρι, *Η ηλικία της αβεβαιότητας*
Andrea Camilleri, *L'età del dubbio*

Μετάφραση Φωτεινή Ζερβού

Υπεύθυνος έκδοσης Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις Γιώργος Κασαπίδης

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση Αγγελική Κουτσούκου

Φιλμ-μοντάζ Γιώργος Κεραμάς

Copyright © Sellerio Editore, Παλέρμο 2008

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.
(Εκδόσεις Πατάκη), Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Sellerio Editore, Παλέρμο 2008

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάιος 2011

Κ.Ε.Τ. 6860 — Κ.Ε.Π. 493/11

ISBN 978-960-16-4051-8

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 – FAX: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70-67.15, FAX: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ANTPEA KAMIAΛEPH

Η ηλικία της αβεβαιότητας

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ένα

ΜΟΛΙΣ ΕΙΧΕ καταφέρει ν' αποκοιμηθεί, ύστερα από μια πραγματικά δύσκολη νύχτα, όταν ξύπνησε από ένα μπουμπουνητό που ακούστηκε σαν κανονιά δίπλα στο αυτί του. Ανασηκώθηκε βλαστημώντας. Κατάλαβε ότι δε θα τον ξανάπαιρνε ο ύπνος κι ότι θα 'ταν ανώφελο αν έμενε ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

Σηκώθηκε, πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε έξω. Ήταν μια συνηθισμένη καταιγίδα, τον ουρανό κάλυπταν μαύρα σύννεφα, αστραπές έκαναν τη νύχτα να μοιάζει με μέρα, τεράστια κύματα, τέσσερα μέτρα ψηλά, θύμιζαν αφηνιασμένα άλογα με κάτασπρη χαίτη. Η φουσκοθαλασσιά είχε καλύψει την παραλία και είχε φτάσει μέχρι τη βεράντα του σπιτιού του. Κοίταξε το ρολόι: ήταν έξι το πρωί.

Πήγε στην κουζίνα, ετοίμασε τον καφέ και κάθισε περιμένοντάς τον να ψηθεί. Λίγο λίγο του ξανάρθε στο μυαλό το όνειρο που είχε δει. Ήταν πολύ μεγάλος μπελάς αυτό που του συνέβαινε τα τελευταία χρόνια! Τι είχε πάθει και θυμόταν ό,τι μαλακία ονειρευόταν; Απ' όσο ήξερε, δε θυμούνταν

όλοι τα όνειρά τους μόλις ξυπνούσαν. Άνοιγαν τα μάτια και όλα όσα είχαν συμβεί στον ύπνο τους, ευχάριστα ή δυσάρεστα, χάνονταν. Σ' εκείνον όμως δε συνέβαινε το ίδιο. Το χειρότερο ήταν ότι ονειρευόταν παράξενα πράγματα που γεννούσαν μέσα του αναπάντητα ερωτηματικά. Έτσι, πάντα στο τέλος εκνευριζόταν.

Το προηγούμενο βράδυ είχε πέσει στο κρεβάτι με καλή διάθεση. Στο Τμήμα την τελευταία εβδομάδα δεν είχε συμβεί τίποτα σημαντικό και σκεφτόταν να επωφεληθεί της κατάστασης και να κάνει έκπληξη στη Λίβια πηγαίνοντας απροειδοποίητα στο Μποκκαντάσσε. Έσβησε το φως, βολεύτηκε και σχεδόν αμέσως τον πήρε ο ύπνος. Σχεδόν αμέσως άρχισε να ονειρεύεται.

«Καταρέ, απόψε θα πάω στο Μποκκαντάσσε» είπε καθώς έμπαινε στο Τμήμα.

«Θα έρθω κι εγώ!»

«Όχι, εσύ όχι».

«Γιατί;»

«Γιατί έτσι!»

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στην κουβέντα ο Φάτσιο.

«Αστυνόμε, συγγνώμη, αλλά δεν μπορείτε να πάτε στο Μποκκαντάσσε».

«Γιατί;»

Ο Φάτσιο για μια στιγμή δίστασε.

«Αστυνόμε, το ξεχάσατε;»

«Ποιο πράγμα;»

«Ότι πεθάνατε χθες το πρωί στις επτά και τέταρτο ακριβώς».

Έβγαλε από την τσέπη του ένα κομμάτι χαρτί.

«Εσείς, ο Σάλβο Μονταλμπάνο του...»

«Φτάνει πια με τα στοιχεία του ληξιαρχείου! Αλήθεια πέθανα;! Και πώς συνέβη;»

«Πάθατε αποπληξία».

«Πού;»

«Εδώ στο Τμήμα».

«Πότε;»

«Ενώ μιλούσατε στο τηλέφωνο με τον κύριο και διοικητή» διευκρίνισε ο Καταρέλλα.

Φαίνεται ότι ο μαλάκας ο Μπονέτι-Αλντερίγκι τον εκνεύρισε τόσο πολύ που...

«Αν θέλετε να έρθετε να δείτε τον εαυτό σας...» έλεγε ο Φάτσιο. «Ο νεκροθάλαμος ετοιμάστηκε στο γραφείο σας».

Είχαν παραμερίσει τις στοίβες εγγράφων που υπήρχαν επάνω στο γραφείο του και είχαν ακουμπήσει το φέρετρο ανοιχτό. Κοίταξε τον εαυτό του. Δεν είχε όψη νεκρού. Αμέσως όμως κατάλαβε ότι το πτώμα μέσα στο φέρετρο ήταν το δικό του.

«Ειδοποιήσατε τη Λίβια;»

«Ναι» απάντησε ο Μιμί Αουτζέλλο πλησιάζοντάς τον.

Μετά τον αγκάλιασε σφιχτά και του είπε κλαίγοντας:

«Θερμά συλλυπητήρια».

Κάτι που ακούστηκε σαν χορωδία επανέλαβε:
«Θερμά συλλυπητήρια».

Τη χορωδία αποτελούσαν ο Μπονέττι-Αλντερί-γκι, ο γραμματέας του αστυνόμος Λάττες, ο Γιακομούτσι, ο διευθυντής Μπούρτζο και δύο νεκροθάφτες.

«Ευχαριστώ» έλεγε.

Εκείνη τη στιγμή ο ιατροδικαστής Πασκουάνο έκανε ένα βήμα μπροστά.

«Πώς πέθανα;» τον ρώτησε.

Ο Πασκουάνο θύμωσε.

«Ακόμη και πεθαμένος θα μου σπάτε τα αρχίδια; Να περιμένετε τα αποτελέσματα της νεκροτομής!»

«Μήπως θα μπορούσατε να μου αποκαλύψετε κάτι;»

«Πρόκειται για αποπληξία, αλλά υπάρχουν μερικά στοιχεία που δε με πείθ...»

«Ε όχι!» παρενέβη ο διοικητής. «Ο αστυνόμος Μονταλμπάνο δεν μπορεί ν' αναλάβει την έρευνα γύρω από το θάνατό του!»

«Γιατί;»

«Δε θα ήταν σωστό. Θα εμπλεκόταν προσωπικά. Κι ύστερα κάτι τέτοιο δεν προβλέπεται από τον κανονισμό. Λυπάμαι. Η έρευνα ανατέθηκε στο νέο αρχηγό της Άμεσης Δράσης!»

Εκείνη τη στιγμή κάτι σκέφτηκε και πήρε τον Μιμί παράμερα για να του μιλήσει.

«Πότε θα έρθει η Λίβια;»

Ο Μιμί δυσκολεύτηκε ν' απαντήσει.

«Είπε ότι...»

«Λοιπόν;»

Ο Μιμί κοιτούσε αμήχανα τις μύτες των παπουτσιών του.

«Είπε ότι δεν ξέρει».

«Τι δεν ξέρει;»

«Αν θα προλάβει να έρθει για την κηδεία».

Τότε έβγαινε θυμωμένος από το γραφείο, πήγαινε στην αυλή όπου υπήρχαν αρκετά στεφάνια και η νεκροφόρα, έβγαζε το κινητό και τηλεφωνούσε.

«Εμπρός, Λίβια; Είμαι ο Σάλβο».

«Γεια σου, τι κάνεις; Α, συγγνώμη, δεν ήθελα...»

«Τι είναι όλα αυτά που ακούω, δεν ξέρεις αν θα καταφέρεις να...»

«Άκουσε, Σάλβο. Αν ζούσες, θα προσπαθούσα με κάθε τρόπο να συνεχίσω να είμαι μαζί σου. Μπορεί και να σε παντρευόμουν. Εξάλλου, στην ηλικία μου κι αφού χαράμισα τη ζωή μου να τρέχω από πίσω σου, τι άλλο θα μπορούσα να κάνω; Αλλά μια και μου παρουσιάστηκε ξαφνικά αυτή η μοναδική ευκαιρία, καταλαβαίνεις ότι...»

Έκλεινε το κινητό και γύριζε μέσα. Έβλεπε ότι είχαν ήδη σκεπάσει το φέρετρο και ότι η νεκρική πομπή άρχιζε να προχωράει.

«Θα έρθετε;» τον ρωτούσε ο Μπονέτι-Αλντερίγκι.

«Μμ, ναι» απαντούσε.

Αλλά μόλις έφτασαν στην αυλή, ένας από τους άντρες που σήκωναν το φέρετρο παραπάτησε, έπεσε και το φέρετρο έσκασε κάτω με θόρυβο που τον ξύπνησε.

Δεν κατάφερε να ξανακοιμηθεί, στο μυαλό του γύριζαν διάφορα ερωτήματα. Ένα όμως τον βασάνιζε ιδιαίτερα. Τι σήμαιναν τα λόγια της Λίβια, τι εννοούσε όταν έλεγε ότι δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία; Ίσως ότι ο θάνατός του ήταν για τη Λίβια κάτι σαν απελευθέρωση. Η επόμενη ερώτηση ήταν η εξής: πόση αλήθεια κρύβει ένα όνειρο; Στο συγκεκριμένο υπήρχε μεγάλη δόση αλήθειας.

Ήταν αλήθεια ότι η Λίβια είχε κουραστεί τόσα χρόνια από τη συμπεριφορά του. Μα ήταν δυνατόν να συνειδητοποιεί ορισμένα πράγματα στα όνειρά του κι έπειτα να μένει ξάγρυπνος όλη νύχτα; Παρ' όλα αυτά, μονολόγησε, η απόφαση της Λίβια να μην πάει στην κηδεία του, όσο δίκιο κι αν είχε, ήταν μια λάθος ενέργεια.

Όταν βγήκε να πάρει το αυτοκίνητο για να πάει στο Τμήμα, πρόσεξε ότι η θάλασσα είχε φτάσει μισό μέτρο πριν το πλάτεμα μπροστά από το σπίτι, ποτέ δεν είχε ανεβεί μέχρι εκεί. Η παραλία δεν υπήρχε, η θάλασσα την είχε καλύψει.

Ένα τέταρτο προσπαθούσε βλαστημώντας να

βάλει μπροστά τη μηχανή και φυσικά ήταν άλλη μια αιτία που χειροτέρεψε την ήδη επιβαρημένη από τον άσχημο καιρό διάθεσή του.

Έπειτα από πενήντα μέτρα σταμάτησε, μπροστά του μέχρι εκεί όπου έφτανε το μάτι του, ή καλύτερα μέχρι εκεί όπου μπορούσε να δει μέσα από το παρμπρίζ που δεν κατάφεραν να καθαρίσουν οι υαλοκαθαριστήρες από το νερό που έπεφτε καταρρακτωδώς, υπήρχε μια ατελείωτη ουρά αυτοκινήτων.

Η ουρά είχε σχηματιστεί στο δρόμο με κατεύθυνση προς τη Βιγκάτα, από την αντίθετη μεριά που έφευγε από την πόλη δεν περνούσε ούτε μηχανάκι.

Έπειτα από δέκα λεπτά αποφάσισε να βγει από την ουρά, να στρίψει, να γυρίσει πίσω, να φτάσει στο σταυροδρόμι για το Μοντερεάλε και από εκεί ν' ακολουθήσει μια διαδρομή πιο μακρινή, που θα τον βοηθούσε να φτάσει στον προορισμό του.

Δεν μπόρεσε όμως να κουνηθεί, επειδή η μούρη του αυτοκινήτου του είχε σχεδόν κολλήσει στο πίσω μέρος του μπροστινού αυτοκινήτου, το ίδιο είχε κάνει κι εκείνο που βρισκόταν ακριβώς πίσω απ' το δικό του.

Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να μείνει εκεί και να περιμένει. Ήταν σφηνωμένος, ακινητοποιημένος. Εκείνο που τον εκνεύριζε περισσότερο ήταν ότι δεν καταλάβαινε τι διάολο είχε συμβεί.

Έπειτα από καμιά εικοσαριά λεπτά η υπομονή

του εξαντλήθηκε, άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Δεν πρόλαβε να βγει από το αυτοκίνητο κι ένιωσε ότι είχε γίνει μούσκεμα, το νερό είχε φτάσει μέχρι το σώβρακό του. Άρχισε να τρέχει προς το σημείο απ' όπου ξεκινούσε η ουρά των αυτοκινήτων, ύστερα από αρκετά μετρά βρέθηκε εκεί όπου είχε δημιουργηθεί το πρόβλημα, η αιτία ήταν φανερή, η θάλασσα είχε ξηλώσει το δρόμο, τον είχε καταστρέψει εντελώς. Οι δύο λωρίδες του δρόμου είχαν εξαφανιστεί, στη θέση τους είχε δημιουργηθεί ένα ρήγμα, στο βάθος του οποίου δεν υπήρχε χώμα, αλλά κιτρινωπό βρομερό νερό. Το μπροστινό μέρος του πρώτου αυτοκινήτου της ουράς βρισκόταν ακριβώς στο χείλος του γκρεμού, τριάντα εκατοστά ακόμα και θα είχε πέσει μέσα. Ο αστυνόμος κατάλαβε άμέσως ότι το πρώτο αυτοκίνητο κινδύνευε επειδή ο δρόμος όσο περνούσε η ώρα βούλιαζε όλο και περισσότερο. Σε είκοσι λεπτά θα το κατάπινε το ρήγμα. Η δυνατή βροχή δεν του επέτρεπε να δει ποιος ήταν μέσα.

Πλησίασε, χτύπησε το παράθυρο. Ύστερα από λίγο το παράθυρο κατέβηκε σιγά σιγά και εμφανίστηκε το πρόσωπο μιας κοπέλας γύρω στα τριάντα, με γυαλιά χοντρά σαν τον πάτο μπουκαλιού, που φαινόταν πραγματικά τρομοκρατημένη.

Ήταν μόνη της στο αυτοκίνητο.

«Πρέπει να βγείτε».

«Γιατί;»

«Κοιτάξτε, φοβάμαι ότι αν δεν έρθει γρήγορα βοήθεια, το αυτοκίνητό σας θα πέσει στο ρήγμα».

Το πρόσωπο της κοπέλας απέκτησε ξαφνικά την έκφραση που έχουν τα μικρά παιδάκια όταν ετοιμάζονται να βάλουν τα κλάματα.

«Και πού να πάω;»

«Να πάρετε τα πράγματά σας και να έρθετε στο αυτοκίνητό μου».

Η κοπέλα τον κοίταξε και δεν είπε τίποτα. Ο Μονταλμπάνο κατάλαβε ότι δεν εμπιστευόταν έναν άγνωστο άντρα.

«Ακούστε, είμαι αστυνόμος».

Φαίνεται πως ο τρόπος με τον οποίο μίλησε έπεισε την κοπέλα. Πήρε κάτι που έμοιαζε με σάκο και βγήκε.

Άρχισαν να τρέχουν ο ένας πλάι στον άλλο κι ο Μονταλμπάνο τη βοήθησε να μπει στο αυτοκίνητο.

Τα ρούχα τους ήταν τόσο βρεγμένα, ώστε μόλις κάθισαν, από την πίεση του σώματός τους το νερό άρχισε να τρέχει από το τζιν της κοπέλας κι από το παντελόνι του αστυνομίου.

«Είμαι ο Μονταλμπάνο».

Η κοπέλα πλησίασε το κεφάλι της και τον κοίταξε εξεταστικά...

«Α, ναι. Τώρα σας αναγνωρίζω. Σας έχω δει στην τηλεόραση».

Άρχισε να φτερνίζεται ασταμάτητα. Όταν επέτελους της πέρασε το φτέρνισμα, τα μάτια της εί-

χαν δακρύσει. Έβγαλε τα γυαλιά, τα σκούπισε και τα ξαναφόρεσε.

«Ονομάζομαι Βάννα. Βάννα Ντιτζούλιο».

«Αρπάξατε γερό κρύωμα».

«Έτσι φαίνεται».

«Θέλετε να έρθετε στο σπίτι μου; Υπάρχουν κάποια ρούχα της αρραβωνιαστικιάς μου, θ' αλλάξετε και θα βάλουμε τα δικά σας να στεγνώσουν».

«Δεν ξέρω αν είναι σκόπιμο» απάντησε αμέσως.

«Ποιο;»

«Να έρθω σπίτι σας».

Μα τι φαντάστηκε; Ότι θα της ριχνόταν μόλις έμπαιναν στο σπίτι; Τέτοια εντύπωση έδινε; Δεν είχε δει τα χάλια της σε καθρέφτη;

«Ακούστε, αν δεν...»

«Πώς θα πάμε σπίτι σας;»

«Με τα πόδια. Είναι πενήντα μέτρα πιο κάτω. Έτσι κι αλλιώς θα περάσουν ώρες μέχρι να καταφέρουν να ξεμπλοκάρουν τα αυτοκίνητά μας».

Ο Μονταλμπάνο αφού πρώτα άλλαξε, μετά ετοίμασε καφέ με γάλα για την κοπέλα και μια κούπα καφέ για εκείνον. Η Βάννα έκανε ντους, φόρεσε ένα φόρεμα της Λίβια που της ήταν φαρδύ και εμφανίστηκε στην κουζίνα, αφού πρώτα έπεσε πάνω στο κούφωμα της πόρτας και κατόπιν σκόνταψε σε μια καρέκλα. Πώς της έδωσαν δίπλωμα οδήγησης με τόση μυωπία; Η κακομοίρα ήταν πολύ άσχημη. Με το

τζιν δεν ήταν τόσο έντονο, αλλά τώρα με το φόρεμα της Λίβια ο Μονταλμπάνο παρατήρησε ότι τα πόδια της ήταν στραβά και μυώδη. Περισσότερο θύμιζαν αντρικά παρά γυναικεία πόδια. Δεν είχε σχεδόν καθόλου στήθος, έμοιαζε με ποντίκι και περπατούσε άχαρα.

«Πού βάλατε τα ρούχα σας;»

«Είδα ότι στο μπάνιο υπήρχε μια θερμάστρα, την άναψα κι έβαλα το τζιν, το πουκάμισο και το σακάκι μου να στεγνώσουν».

Της είπε να καθίσει, της σερβίρισε τον καφέ με το γάλα και λίγα μπισκότα που συνήθως αγόραζε η Αντελίνα, αλλά εκείνος δεν έτρωγε ποτέ.

«Με συγχωρείτε» της είπε αφού πρώτα ήπιε ένα φλιτζάνι καφέ.

Σηκώθηκε και πήγε να τηλεφωνήσει στο Τμήμα.

«Α, αστυνόμε, αστυνόμε! Α, αστυνόμε!»

«Τι συμβαίνει, Καταρέ;»

«Εδώ έχει συμβεί η αποκάλυψη!»

«Τι συνέβη;»

«Ο αέρας σήκωσε τα κεραμίδια της σκεπής και τώρα το νερό μπαίνει μέσα στο γραφείο!»

«Έγιναν ζημιές;»

«Ναι. Για παράδειγμα, όλα τα χαρτιά που βρίσκονταν πάνω στο γραφείο σας και περίμεναν να βάλετε την υπογραφή σας βράχθηκαν τόσο, που έγιναν σαν ζυμάρια».

Ο Μονταλμπάνο ένιωσε μια αίσθηση αγαλλίασης

να πλημμυρίζει την καρδιά του, η βροχή κατάφερε να νικήσει τη βρομερή γραφειοκρατία.

«Άκουσε, Καταρέ, βρίσκομαι στο σπίτι, ο δρόμος άνοιξε στα δύο».

«Γι' αυτό είναι αδύνατον να έρθετε».

«Εκτός κι αν ο Γκάλλο βρει έναν τρόπο να έρθει να με πάρει...»

«Περιμένετε να σας τον δώσω, είναι δίπλα μου».

«Σας ακούω, αστυνόμε».

«Γκάλλο, ερχόμουν στο Τμήμα, αλλά λίγο πιο κάτω από το σπίτι μου συνάντησα κίνηση, τα αυτοκίνητα είχαν ακινητοποιηθεί επειδή η θάλασσα έχει ανοίξει το δρόμο στα δύο. Το αυτοκίνητό μου έχει μπλοκαριστεί. Είμαι αποκλεισμένος στο σπίτι. Αν μπορούσες...»

Ο Γκάλλο δεν τον άφησε να ολοκληρώσει την πρότασή του.

«Σε μισή ώρα το αργότερο θα βρίσκομαι στο σπίτι σας».

Επέστρεψε στην κουζίνα, ξανακάθισε και άναψε τσιγάρο.

«Καπνίζετε;»

«Ναι, αλλά τα τσιγάρα μου βράχθηκαν» απάντησε η κοπέλα.

«Πάρτε ένα από τα δικά μου».

Δέχθηκε, της πρόσφερε φωτιά.

«Ντρέπομαι για την αναστάτωση που σας δημιούργησα που...»

«Μα τι λέτε! Σε μισή ώρα θα έρθουν να με πάρουν. Στη Βιγκάτα πηγαίνατε;»

«Ναι. Είχα ένα ραντεβού στις δέκα στο λιμάνι. Θα ερχόταν η θεία μου. Γι' αυτό ήρθα από το Παλέρμο. Αλλά δεν πιστεύω ότι με τέτοιοι καιρό... νομίζω ότι έτσι όπως πάει, θα φτάσει στο λιμάνι το απόγευμα».

«Να ξέρετε ότι στο λιμάνι δεν έρχεται ούτε επιβατηγό ούτε φεριμπότ στις δέκα το πρωί».

«Το ξέρω, αλλά η θεία μου θα έρθει με τη βάρκα της».

Ενοχλήθηκε μόλις άκουσε τη λέξη βάρκα. Στις μέρες μας ακούς συνήθως να λένε «έλα να δεις τη βάρκα μου» και ξαφνικά βρίσκεσαι μπροστά σ' ένα σκάφος σαράντα μέτρων.

«Με κουπιά;» ρώτησε με ύφος αθώο.

Η κοπέλα δε φάνηκε να κατάλαβε το ειρωνικό του σχόλιο.

«Είναι μια βάρκα με καπετάνιο και τέσσερα άτομα πλήρωμα. Η θεία μου ταξιδεύει συνεχώς. Μόνη. Έχω χρόνια να τη δω».

«Πού πηγαίνει;»

«Πουθενά».

«Δεν καταλαβαίνω».

«Της αρέσει να ταξιδεύει. Έχει τη δυνατότητα να το κάνει, είναι πολύ πλούσια, όταν πέθανε ο θείος Αρτούρο, της άφησε μεγάλη κληρονομιά κι έναν Τυνήσιο υπηρέτη, τον Ζιζί».

«Με τα χρήματα από την κληρονομιά αγόρασε η θεία σας τη βάρκα;»

«Τη βάρκα την είχε ο θείος Αρτούρο, κι εκείνου του άρεσε να ταξιδεύει στη θάλασσα. Δε δούλευε, αλλά είχε πάρα πολλά χρήματα. Κανείς δεν ήξερε από πού τα κέρδισε. Είχε μια εταιρεία μαζί μ' έναν τραπεζίτη, κάποιον Ρίκα».

«Εσείς με τι ασχολείστε;»

«Εγώ;»

Για μια στιγμή κόμπιασε. Σαν να έπρεπε να διαλέξει ανάμεσα σε διάφορα πράγματα που έκανε.

«Σπουδάζω».

Στο μισάωρο που περίμεναν τον Γκάλλο, ο Μονταλμπάνο έμαθε ότι η κοπέλα ζούσε στο Παλέρμο, ήταν ορφανή, σπούδαζε αρχιτεκτονική, δεν είχε κάποια σχέση, ήξερε ότι δεν ήταν όμορφη, της άρεσε το διάβασμα και περνούσε αρκετές ώρες ακούγοντας μουσική, δε φορούσε αρώματα, ζούσε σε δικό της διαμέρισμα μαζί με το γάτο της που τον έλεγαν Ελεουτέριο, προτιμούσε να πηγαίνει σινεμά παρά να κάθεται μπροστά στην τηλεόραση. Σταμάτησε απότομα να μιλάει, κοίταξε τον αστυνόμο και είπε:

«Ευχαριστώ».

«Για ποιο πράγμα;»

«Που με ακούσατε. Ξέρετε, σπάνια μου συμβαίνει να μ' ακούει ένας άντρας να μιλάω τόση ώρα».

Ο Μονταλμπάνο πράγματι έκανε προσπάθεια.

Έπειτα από λίγο έφτασε ο Γκάλλο.

«Η κυκλοφορία δεν έχει ακόμη αποκατασταθεί, αλλά στο σημείο όπου άνοιξε ο δρόμος έχουν ήδη φτάσει οι πυροσβέστες και η τροχαία. Θα περάσουν ώρες μέχρι ν' αποκατασταθεί η κυκλοφορία».

Η κοπέλα σηκώθηκε.

«Πάω ν' αλλάξω».

Βγήκαν από το σπίτι, η βροχή είχε δυναμώσει. Ο Γκάλλο πήρε το δρόμο για το Μοντερεάλε, στο σταυροδρόμι έστριψε για Μοντελούζα και ύστερα από μισή ώρα έφτασαν στη Βιγκάτα.

«Να συνοδεύσουμε τη δεσποινίδα μέχρι το Λιμεναρχείο».

Όταν ο Γκάλλο σταμάτησε, ο Μονταλμπάνο είπε στην κοπέλα:

«Πηγαίνετε να μάθετε αν έχουν νέα. Σας περιμένουμε».

Η Βάννα επέστρεψε ύστερα από δέκα λεπτά.

«Μου είπαν ότι τους ενημέρωσαν από το σκάφος της θείας μου πως κινούνται αργά, δε χρειάζονται βοήθεια και υπολογίζουν να φτάσουν στο λιμάνι γύρω στις τέσσερις το απόγευμα».

«Τι σκοπεύετε να κάνετε;»

«Τι μπορώ να κάνω; Θα περιμένω».

«Πού;»

«Μμ, δεν ξέρω, δε γνωρίζω την πόλη. Θα καθίσω σε κάποιο καφέ».

«Γιατί δεν έρχεστε στο Τμήμα; Σίγουρα θα είναι πιο άνετα απ' ό,τι στο καφέ».

Υπήρχε μια αίθουσα αναμονής. Ο Μονταλμπά-νο τη συνόδευσε να καθίσει και έπειτα της έδωσε ένα μυθιστόρημα με τίτλο *Η μοναξιά των πρώτων αριθμών*, που είχε αγοράσει την προηγούμενη μέ-ρα.

«Τι ωραία! Σκόπευα να το αγοράσω. Έχω ακού-σει πολύ καλά λόγια γι' αυτό το βιβλίο».

«Αν έχετε ανάγκη από κάτι, να το ζητήσετε από τον Καταρέλλα, που είναι υπεύθυνος του τηλεφωνι-κού κέντρου».

«Ευχαριστώ. Είστε πραγματικά ένας...»

«Πώς λένε τη βάρκα της θείας σας;»

«*Βάννα*. Όπως εμένα».

Πριν βγει από την αίθουσα, την κοίταξε. Έμοια-ζε με βρεγμένο σκυλί, τα ρούχα της ήταν ακόμη υγρά και τσαλακωμένα, ο κόττος της είχε χαλάσει και τα μαλλιά κάλυπταν το μισό της πρόσωπο. Ο αστυνόμος παρατήρησε επίσης ότι καθόταν με τον ίδιο τρόπο που κάθονταν κάποιοι μετανάστες, έτοι-μοι να σηκωθούν και να μην ξανακαθίσουν ποτέ στην καρέκλα ή να ξανακαθίσουν και να μην ξανα-σηκωθούν ποτέ.

Πέρασε μπροστά από τον Καταρέλλα.

«Τηλεφώνησε στο Λιμεναρχείο. Να τους πεις ότι

εάν το Βάννα επικοινωνήσει μαζί τους, να με ενημερώσουν».

Ο Καταρέλλα τον κοίταζε παραξενεμένος.

«Τι συμβαίνει;»

«Πώς είναι δυνατόν μια βάννα να επικοινωνήσει με το Λιμεναρχείο;»

Ο Μονταλμπάνο νευρίασε.

«Ξέχασέ το, θα το αναλάβω εγώ».